

ÎNAINTE CUVÂNTARE CĂTRE PĂRINȚI

De-a lungul veacurilor, pildele de viață a Sfinților au fost cele mai strălucite și mai rodnice mărturii ale împlinirii poruncilor Evangheliei Mântuitorului Iisus Hristos. Și în vremurile de acum, într-o lume ostentivă de tulburări și răutăți, viețile Sfinților au puterea de a ne mângâia pe cei doborâți de păcate sau de griji și de a ne îmbărbăta să purcedem pe calea cea strâmtă ce duce la întâlnirea cea nemincinoasă cu Domnul și Dumnezeu nostru. Întru cetele cele prea minunate ale Sfinților, celor ce se află de-a pururi rugători înaintea Tronului Sfintei Treimi, sălășluiește și Cuviosul Ioan Iacob Hozevitul, român de neam, care a adormit întru Domnul în anul 1960 și a fost proslăvit de Dumnezeu prin sfinte moaște. Cuvioșiei sale îi este închinată smerita carte pe care cititorul o are acum înaintea.

Deoarece cărți care să cuprindă vieți de Sfinți întocmite și ilustrate pentru copii sunt foarte puține, am socotit de cuviință ca această carte să fie alcătuită întâi de toate pentru cei mici. Însă, din pricină că mâna și călăuzirea părintească trebuie să vegheze asupra pruncilor, această carte se adresează, în fapt, întregii familii creștine.

Cartea este alcătuită din patru părți.

Partea întâi cuprinde viața și minunile Sfântului Ioan, fiind ilustrată cu numeroase fotografii ale Sfinției sale, dar și cu imagini ale locurilor în care s-a nevoit.

Partea a doua este alcătuită din poezii ale Sfântului Ioan, din care copiii pot dobândi multe învățăminte. Acestea au fost împodobite cu miniaturi zugrăvite după tradiția iconografică a Bisericii noastre ortodoxe. Tot aici se află și o istorisire de mult folos despre sfintele cărți și puterea lor duhovnicească, pe care Sfântul Ioan a descoperit-o într-un manuscris, pe când era bibliotecar la Mănăstirea Neamț.

Partea a treia reproduce manuscrisul *Prohodului Maicii Domnului*, alcătuit în versuri de Cuviosul Ioan, pe când se afla sihastru în peștera de la Calomona, de pe valea Iordanului. Frumusețea versurilor și bogăția

de laude aduse Prea Sfintei Născătoare de Dumnezeu ne-a determinat să publicăm această comoară duhovnicească, izvodită dintru nevoințele pustiei. Scrisul caligrafic al Cuviosului poate fi pentru noi toți o pildă de dragoste pentru sfintele cuvinte, dar, întâi de toate, pe copii îi va apropia de viețuirea acestui minunat sihastru al zilelor noastre, destăinuindu-le lumina și frumusețea lăuntrică a Sfântului și agonisindu-le ocrotirea și mijlocirea sa și a Prea Sfintei Fecioare. Trebuie să spunem că acest *Prohod al Maicii Domnului* apare pentru prima dată publicat sub această formă. Pentru o mai bună înțelegere a însemnătății Praznicului Adormirii Maicii Domnului am așezat aici și un cuvânt de învățătură al Sfinților Părinți la această mare sărbătoare a Născătoarei de Dumnezeu, cuvânt care a fost împodobit cu câteva miniaturi. Cu scop catehetic am inclus și câteva fotografii de la Sfintele Locuri, cum ar fi locul Nașterii Domnului din Betleem, cel al Răstignirii Mântuitorului, Sfântul Mormânt din Biserica Învierii din Ierusalim și alte câteva.

Partea a patra o constituie imnul de laudă și rugăciunile către Sfântul Ioan Iacob, cuprinse în acatist.

Din pricină că unele cuvinte nu sunt lesne de înțeles oricărei vârste, dar și cu scop catehetic, s-a alcătuit un glosar în care sunt explicați toți termenii bisericești întrebuițați, dar și cuvintele mai vechi și mai puțin cunoscute, cuprinse în manuscrisul *Prohodului Maicii Domnului* sau în *Acatistul Sfântului Ioan Iacob*.

Pentru cei care voiesc și sunt râvnitori a afla mai multe lucruri despre Sfântul Ioan am așezat la sfârșit și bibliografia care a stat la temelia alcătuirii lucrării de față.

Mulțumim lui Dumnezeu, Prea Curatei Maicii Sale și Sfântului Ioan Iacob că ne-au ajutat să ajungem la buna săvârșire a cărții de față și că au rânduit oameni care ne-au îndemnat și sprijinit cu pilda, cu cuvântul, cu fapta și cu ajutor duhovnicesc sau material.

Nădăjduind ca și noi, editorii, să fim folosiți de pilda de viețuire așezată în cuvinte și imagini între aceste coperti, rugăm pe toți cititorii să ne pomenească în rugăciuni, ca și noi să biruim închipuirea lucrării binelui și să punem cu adevărat început bun.

L. S. D.

**CUVÂNT AL PĂRINTELUI FILOTEI ZERVAKOS,
FĂCĂTORUL DE MINUNI,
CĂTRE CEI CARE AU ALES UNIREA PRIN TAINA CUNUNIEI**

PENTRU SFÎNȚENIE ȘI DESĂVÂRȘIRE TREI LUCRURI
SUNT DE TREBUINȚĂ*

Pentru pregătirea urcușului duhovnicesc care călăuzește pe om la purificare și la curățirea lui de patimile trupești, pentru sfințirea, desăvârșirea și unirea lui cu Dumnezeu sunt de trebuință trei lucruri:

1. viața creștinească, după Dumnezeu, a părinților și bunul lor exemplu;

2. învățarea și educarea copiilor în frică de Dumnezeu, încă de mici, de la vârsta prunciei, de când copilul începe să simtă, să înțeleagă, să asculte și să vorbească;

3. îndepărtarea copiilor de tovarășii răi, de copiii certăreți, neevlavioși, necredincioși, de tineri sau tinere și chiar de bătrâni care au astfel de comportamente, deoarece, după spusa vechilor înțelepți „**tovărășiile rele strică obiceiurile bune**” (1 Corinteni 15, 33), deteriorează caracterele din punct de vedere moral.

Deci, ca fii ai mei preaiubiți, vă dau aceste avertismente părintești și vă îndemn ca de astăzi înainte să puneți în aplicare îndrumările mele, ca să aveți parte de copii buni. Înainte de toate, să le dați exemplu bun, să devină pe cât este cu putință sfinți, deoarece așa ne voiește Dumnezeu: „**Fiți sfinți, căci Eu, Domnul, sunt Sfânt**” (1 Petru 1, 16). Dacă ar fi fost imposibil, nu ne-ar fi spus-o Dumnezeu, căci El nu cere de la oameni lucruri cu neputință. Vom deveni sfinți dacă vom iubi pe Dumnezeu din tot sufletul și din toată inima, dacă vom iubi și pe aproapele nostru, chiar și pe vrăjmași – ca pe noi înșine. Numai atunci vom deveni sfinți și copii ai lui Dumnezeu.

* Vezi *Viața și învățăturile Cuviosului Părinte Filotei Zervakos (1884-1980)*, Ed. Orthodoxos Kypseli, Tesalonic, 1994.

CĂTRE VOI, COPII

Dragi copii, cartea pe care o aveți în mâini cuprinde viața, minunile și o parte din învățăturile Sfântului Ioan Iacob. Acest Sfânt român s-a născut în anul 1913 și a adormit în Domnul în anul 1960. Dumnezeu, pentru marea nevointă a Sfântului și pentru multele sale virtuți, a rânduit ca trupul său să nu putrezească și să fie binemirositor. Din această pricină, dar și pentru nenumăratele minuni care se săvârșesc la atingerea de racla Cuviosului, trupul său este cinstit ca sfinte moaște.

Cât ne-a stat în puteri, noi ne-am străduit ca această carte să aibă cât mai multe imagini și să vă fie cât mai ușor de citit. Dacă nu veți citi această carte împreună cu părinții, trebuie să vă spunem că veți întâlni cuvinte pe care nu le veți înțelege. Toate aceste cuvinte le-am explicat într-un mic dicționar care se află la sfârșitul cărții. Dacă veți găsi cuvinte pe care nu le înțelegeți și care nu sunt explicate, vă rugăm să-i întrebați pe părinți, pe bunici, pe profesorul sau profesoara de religie, pe preotul de la biserica unde mergeți la Sfânta Liturghie sau ne puteți scrie nouă, la adresa: CP 640, OP 9, CLUJ-NAPOCA, 3400. Noi vă vom răspunde de îndată ce vom primi scrisorile voastre. De asemenea, dacă mai aveți și alte nedumeriri cu privire la această carte sau doriți să ne împărtășiți ceea ce v-a plăcut mai mult, vă rugăm să ne scrieți.

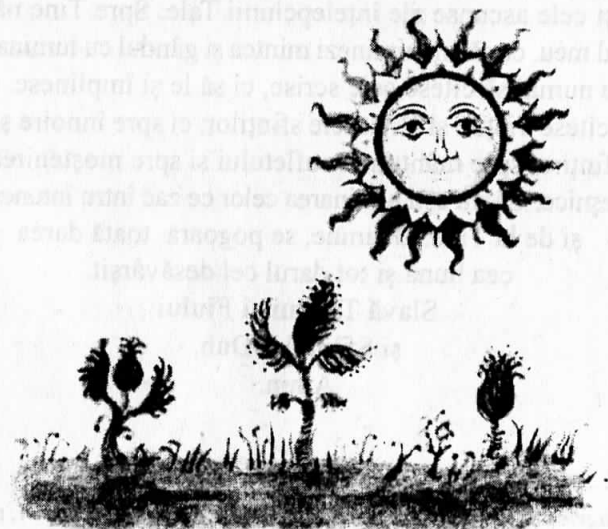
După viața și minunile Sfântului Ioan am așezat câteva poezii ale Cuviosului, din care veți învăța multe lucruri despre credința noastră ortodoxă. Veți putea citi și câteva întâmplări minunate, alcătuite în versuri de Sfântul Ioan. La sfârșitul poeziilor se află o istorisire minunată despre puterea sfintelor cărți.

În continuarea cărții este așezat un cuvânt al Sfinților Părinți, din care aflăm minunile ce s-au petrecut la Adormirea Prea Sfintei Fecioare. Apoi urmează Prohodul Maicii Domnului, așa cum a fost scris de Cuviosul Ioan. Scrisul caligrafic al Sfântului și darul Maicii Prea Curate vă vor ajuta să citiți aceste frumoase versuri. Astfel, împreună cu Cuviosul Ioan veți aduce laude Născătoarei de Dumnezeu.

Trebuie să știți că, de fiecare dată când deschideți această carte, Sfântul Ioan se apropie în chip nevăzut de voi și se roagă lui Dumnezeu pentru luminarea voastră. De aceea, vă rugăm ca, înainte de a citi din această carte, să roștiți rugăciunea înainte de citire, alcătuită de Sfântul Ioan Gură de Aur. Această rugăciune o veți găsi așezată chiar aici, la începutul cărții.

Cartea se încheie cu Acatistul Sfântului Ioan Iacob. Acatistul este o adunare de mai multe rugăciuni, numite condace și icoase, în care unul sau mai mulți sfinți sunt lăudați pentru viața lor cea plină de sfințenie. Dacă vreți și aveți răvnă, puteți să vă rugați Cuviosului Ioan, citind acatistul său. Pentru a citi acatistul, este necesar mai mult timp și poate nu-l veți putea rosti în fiecare zi însă la rugăciunea de dimineață și de seară puteți zice această scurtă rugăciune: „*Sfinte Ioane, roagă-te pentru noi și pentru tot neamul românesc!*”. Puteți să vă rugați Sfântului Ioan și în timpul zilei, pe stradă, în autobuz, la școală în timpul pauzelor, zicând: „*Sfinte Ioane, ajută-ne nouă!*”. Neîndoielnic este că Sfântul Ioan vă va ajuta de îndată în toate lucrurile bune pe care le veți cere, după cum i-a ajutat pe toți cei care i-au cerut ocrotirea.

Noi încheiem aici, rugându-vă ca, dacă v-a plăcut această carte, să roștiți și pentru noi, măcar o dată, această rugăciune: „*Sfinte Ioane, ajută-le și celor ce au ostenit la această carte a ta*”.

CUVÂNT AL SFÂNTULUI IOAN GURĂ DE AUR
CĂTRE TOȚI CEI CE VOIESC A CITI DIN SFINTELE CĂRȚI*

ând vei șede la citirea dumnezeieștilor cuvinte, mai întâi să te rogi lui Dumnezeu ca să-ți deschidă ochii inimii. Ca nu numai să citești cele scrise, ci ca să le și faci; ca nu spre osândă să citești cuvintele și viețile sfinților. Și iarăși, când vei citi, cu multă sârguință să citești cuvintele cu dinadinsul și cu toată inima și să nu te grăbești numai a întoarce filele. De-ți este ție de trebuință, nu te lenevi, ci și de două ori și de trei ori să citești cuvintele și chiar de mai multe ori, ca să înțelegi puterea lor. Iar când vei voi să citești sau să ascuți pe altul ce citește, apoi să te rogi lui Dumnezeu, așa zicând:

Doamne, Iisuse Hristoase, deschide-mi mie ochii inimii, ca să ascult cuvântul Tău și să-l înțeleg pe el și să fac voia Ta, că străin sunt eu pe pământ. Să nu ascunzi de mine poruncile Tale, ci să-mi descoperi ochii, ca să văd minunile din Legăa Ta. Arată-mi mie cele nearătate și cele ascunse ale înțelepciunii Tale. Spre Tine nădăjduiesc, Dumnezeul meu, ca să-mi luminezi mintea și gândul cu lumina înțelegerii Tale, ca nu numai să citesc cele scrise, ci să le și împlinesc. Ca nu spre osândă să citesc viețile și cuvintele sfinților, ci spre înnoire și luminare, spre sfințire, spre mântuirea sufletului și spre moștenirea vieții veșnice. Că Tu ești lumina celor ce zac întru întuneric și de la Tine, Doamne, se pogoară toată darea cea bună și tot darul cel desăvârșit.

Slavă Tatălui și Fiului
și Sfântului Duh.

Amin.

Viata și minunile
Sfântului Ioan Iacob
Hozevitul

* Vezi *Proloagele* (16 septembrie), Ed. Mitropoliei Olteniei, Craiova, 1991, p. 93.

ÎN ZORII VIEȚII

Preacuviosul Ieroschimonah Ioan Iacob s-a născut în ziua de 23 iulie a anului 1913, în țara noastră, în comuna Horodiștea, satul Crăinicieni, care astăzi se află în județul Botoșani.

Părinții săi, Maxim și Ecaterina Iacob, erau buni creștini ortodocși, smeriți în viețuirea cea trupească, întrucât trăiau din lucrul plugăriei.

Pruncul a primit Sfântul Botez în biserica de lemn a satului Crăinicieni, aflat pe malul drept al Prutului. I-au pus numele Ilie, căci mai înainte cu trei zile de nașterea sa se prăznuise Sfântul Prooroc Ilie Tezvitianul. Numai Bunul Dumnezeu știa că micul Ilie va viețui într-o zi chiar în locurile în care a pustnicit marele și râvnitorul Prooroc.

RĂMAS ORFAN

La doar câteva zile de la nașterea pruncului, mama sa, Ecaterina, s-a îmbolnăvit. Dumnezeu a chemat-o la Sine pe când pruncul Ilie avea doar șase luni împlinite.

Bunica, Maria Iacob, rămasă văduvă de mai mulți ani, l-a luat în grija ei, aducându-l în căsuța sa acoperită cu stuf.

Tatăl pruncului, Maxim, a fost chemat la oaste și, fiind trimis pe front, în august 1916 cade în luptă în Ungaria, dându-și viața pentru Patrie. Pierderea lui a adâncit mai mult durerea bătrânei Maria. Dorința ei fierbinte era de a-și petrece sfârșitul vieții într-o mănăstire. Însă, Dumnezeu i-a rânduit să aibă grijă de micul orfan, care nu avea decât trei ani.

Spuneau bătrânii din satul său natal că bunica își ducea în fiecare zi nepotul să-l alăpteze la mamele tinere din apropiere și stătea lângă el de veghe ziua și noaptea, până ce copilul a început să vorbească.

În loc de Ilie ea îi spunea „Iluță”, așa cum aveau să-l numească mai apoi, toate rudele.

Iar vara, când bătrâna Maria pleca la lucrul câmpului, puneă copilul într-o traistă, îl așeza în spate, se însemna cu Sfânta Cruce și așa se ducea la muncă, având rugăciunea pe buze și lacrimi în ochi. Acolo adăpostea pruncul la umbra unui copac, până la apusul soarelui. Apoi îl așeza iarăși în traistă și îl aducea acasă. După ce îl hrănea, îl culca lângă sfintele icoane, iar ea se ostenea cu rugăciuni și metanii până noaptea târziu.

Ca o adevărată mamă ea l-a legănat pe genunchii ei și l-a însemnat cu semnul Sfintei Cruci ori de câte ori îl adormea. Tot ea a fost cea care i-a împreunat degetele de la mâna dreaptă, deprinzându-l să se închine lui Dumnezeu și l-a purtat în brațe și apoi de mână, ducându-l la biserică. Ea l-a învățat să vorbească și să rostească rugăciunile și i-a sădit în inimă credința în Dumnezeu, nădejdea în ajutorul Lui și dragostea curată față de Părintele Cereș și față de semenii. Ea l-a deprins cu metaniile și cu postul, citindu-i adeseori din *Viețile Sfinților* și din alte cărți ziditoare de suflet. Astfel, bunica i-a fost copilului și mamă și tată și cel dintâi dascăl către Hristos.

În vara anului 1920, Iluță a fost dat de bunica sa la școala primară din Crăiniceni. Copilul învăța bine, era foarte cuminte și lua premiul întâi în fiecare an. El nu se juca niciodată cu ceilalți copii, ci stătea retras și singuratic, încât toți se mirau de purtarea lui.

Seara și în sărbători, bătrâna îl puneă să citească din sfintele cărți, iar ea stătea deoparte și asculta.

De mila copilului și din durerea ei tănuită, bunica plângea mereu, mai ales când băiatul îi citea despre Patimile Mântuitorului Hristos.

PRINTRE LACRIMI

ntr-o seară, micul Ilie citea, ca de obicei, bunicii sale. Văzând-o plângând cu durere, întristându-se, a îndrăznit s-o întrebe:

– Mamă, de ce atunci când eu citesc, tu plângi așa de tare?

– O, copilul meu, răspunse ea, durerea din casa noastră tu nu o știi. Mama ta nu sunt eu. Măicuța ta s-a prăpădit.

Apoi bunica i-a povestit toate, cu de-amănuntul. I-a destăinuit atunci și jalea ei că nu a mai ajuns să viețuiască, la sfârșitul vieții sale, în

mănăstire. Dar, cu nădejde, i-a mărturisit că se roagă lui Dumnezeu să-i primească osteneala de a-l crește pe el și i-a mai spus:

– De aceea plâng, pentru că sunt bătrână și, după ce voi muri, tu vei rămâne singur și orfan pe lume. Dar să ai credință în Dumnezeu, să te rogi mereu, să iubești Biserica, să fugi de păcat și să-ți aduci aminte de noi, cei care te-am crescut. De vei face așa, te va acoperi Maica Domnului și te vei izbăvi din multe primejdii. Eu nu-ți doresc altceva mai bun în viață, decât să ajungi preot și să slujești lui Hristos.

De-atunci, ori de câte ori citea din cărțile sfinte, băiatul plângea și el. Iar amărăciunea și lacrimile i s-au înmulțit câțiva ani mai târziu, în 1924, când bunica Maria, după ce-i purtase de grijă aproape zece ani, s-a mutat la Domnul.

LA ȘCOALĂ

unica Maria, femeie blajină, dar cu credință vie, l-a crescut pe băiat în frica lui Dumnezeu, deprinzându-l de foarte mic cu rugăciunea, cu postul, cu cercetarea Bisericii. Copilul cel bălai era ascultător, cuviincios și tare sfios.

Așa se face că în 1920, când Iluță a început școala, s-a dovedit a fi un copil înzestrat de Dumnezeu și care avea o purtare aleasă. Fiind luminat la minte, copilul învăța bine la școală și făcea mare bucurie bunicii sale.

Din 1924, de când a rămas singur, unchiul său, Moș Alecu, l-a luat de milă și i-a purtat de grijă.

La școală era tot timpul cu luare aminte și serios, foarte sânguincios în a deprinde cele de folos. Fiind harnic și înțelept, deosebindu-se de ceilalți copii ai unchiului, era mereu nedreptățit și pizmuit. La masă, cu atâția copii în jur, se simțea totuși străin. Mânca puțin și se ridica aproape flămând. De mic a plâns tare mult, a trăit în lipsuri și-n pribegie.

Încă de la acea vârstă, tânărul Ilie se străduia să nu se lase cuprins de moleșală și de trândăvie, alăturându-se unchiului său, Alecu, la muncă, acasă și pe ogor.

CEL DINTÂI ÎNTRE CEI DINTÂI

Fiind un elev atât de sârguincios, dascălii îl prețuiau mult. La terminarea școlii primare, învățătorul l-a îndemnat pe Moș Alecu să-l ajute pe Ilie să meargă și la gimnaziu, zicând:

– Moș Alecu, este păcat de acest băiat așa de înțelept să nu-l dai la școală mai departe!

Astfel, vreme de trei ani, harnicul Ilie a devenit elev al Gimnaziului «*Mihail Kogălniceanu*» din Lipcani – Hotin. Apoi, patru ani a studiat la Liceul «*Dimitrie Cantemir*» din Cozmeni – Cernăuți. A trecut examenul de bacalaureat în anul 1932, la Cernăuți, fiind clasificat primul.

În acea vreme, pentru a putea învăța în școală, trebuia să plătești taxe școlare. Ilie, fiind orfan, era scutit de aceste taxe. Însă nu avea bani de cărți și nici bani de cheltuială, cum aveau ceilalți băieți. Ca să învețe, îi ruga pe dascălii săi să îi împrumute cărțile. Le citea noaptea și le înapoia a doua zi. O vreme așa a învățat. Când colegii lui ieșeau în excursii sau în plimbări, el, care nu avea decât un rând de haine și nici un ban, rămânea în internat. Însă nu ședea fără nici o treabă. Citea, învăța, cugeta și se ruga mereu. Încă de pe acum a început să alcătuiască versuri, care erau mult prețuite de dascălii săi de limba română.

Însă Maica Domnului, ocrotitoarea orfanilor, a rânduit ajutor pentru sărmanul Ilie într-un chip minunat. În primul an de liceu a venit un boier din Cozmeni la directorul liceului și i-a cerut să-i dea un elev orfan să-l ajute pe copilul său la carte, iar el, în schimb, urma să-l întrețină la liceu. Directorul i l-a recomandat pe tânărul Ilie Iacob, ca fiind un elev blând, credincios, tăcut, înțelept și pildă în toate. Pentru aceste însușiri era iubit și respectat de toți. Așa s-a făcut că boierul îl întreținea la liceu, iar Ilie îl pregătea pe fiul său la carte. Și erau mulțumiți și profesorii și boierul și tânărul Ilie și fiul boierului celui bun.

În vacanțe el îl ajuta pe Moș Alecu la câmp și în gospodărie. Nu-i plăcea să facă vizite și nu stătea de vorbă fără rost cu cei de vârsta lui sau cu oamenii.

Suflet duios și foarte evlavios, tânărul elev Ilie Iacob, deși avea o fire firavă, purta în inima sa focul dragostei lui Hristos.

Iată ce ne povestește despre el preotul Gheorghe Lazăr, consătean, coleg de liceu și prieten apropiat al Cuviosului Ioan Iacob:

«În toată vremea studiilor și-a însușit multe și felurite cunoștințe, atât de literatură clasică românească și universală, cât și de istorie, geografie, științe naturale, chimie, fizică și matematică. Era un mare admirator al naturii și frumosului. Iubea tovărășia colegilor și a celor de o vârstă cu el, cu purtare plăcută în societate. Nu-i plăcea să piardă timpul în discuții cu tinerii iubitori de glume, de povestiri nerușinate și jocuri de tot felul. În timpul liber, mai degrabă își lua o carte de literatură sau studia într-un domeniu, stând retras într-un loc preferat din livada părintească sau în câmp. Se recrea ascultând cântecul păsărelelor sau admirând cerul înstelat în timpul nopții. Citind alteori din Sfânta Scriptură sau din manualele de religie, cugeta adânc asupra celor zidite de Dumnezeu și găsea o armonie perfectă în tot ce putem percepe cu simțurile noastre. În sufletul lui Iluță se întărea convingerea că Dumnezeu le-a făcut cu negrăită înțelepciune pe toate cele văzute și nevăzute și le cârmuiește după anumite legi, care nu se pot schimba».

Așa creștea în inima tânărului Ilie credința în Dumnezeu și dorul tainic de a-și închina lui Hristos întreaga sa viață.

UN CUVÂNT TAINIC: MĂNĂSTIREA!

În vara anului 1932, elevul Ilie Iacob termină liceul ca premiant și dădu examenul de bacalaureat la Cernăuți. Aici luă masa cu obștea călugărilor slujitori de la Mitropolie și așa se împrietenii cu arhimandritul de atunci, Eugen Laiu, căruia îi destăinui gândul de a intra în viața de mănăstire.

Elevul Ilie Iacob

Iluză în veșminte românești

Profesorii, boierul din Cozmeni și unchiul său, Moș Alecu, îl îndemneau să urmeze Facultatea de Teologie de la Cernăuți, pentru a deveni preot.

El însă le răspundea hotărât:

– Nu, eu vreau să mă fac călugăr!

Un an de zile, până în vara lui 1933, evlaviosul tânăr Ilie Iacob a muncit pe moșia boierului din Cozmeni. Toți colegii lui plecaseră pe la școli înalte; el însă, știind că se află înaintea unei hotărâri de care depinde tot restul vieții sale, se ruga mereu lui Dumnezeu să-i descopere ce să facă. Sufletul său curat și încercat din

pruncie cu grele suferințe nu-și găsea odihnă în casa părinților săi, ci tânjea după ceva mai tainic.

Într-o zi, se ruga singur pe câmp să-l lumineze Dumnezeu ce cale va alege. După multă rugăciune și lacrimi, treaz fiind, în plină zi, aude un glas:

– Mănăstirea!

Din această clipă nu a mai avut odihnă. Un glas puternic, din inimă, îl îndemna să plece cât mai repede la mănăstire. După ce-și luă rămas bun de la boier, se duse să ia binecuvântarea cea mai de pe urmă de la arhimandritul Eugen Laiu, bunul său părinte duhovnicesc. Acesta îl trimise la mănăstirea Neamț și îi dădu o recomandare către starețul mănăstirii (stareț al mănăstirii Neamț fiind, pe atunci, arhiereul Nicodim Munteanu, viitorul mitropolit al Moldovei și patriarh al României).

LA DRUM!

În drum spre Mănăstirea Neamț a trecut prin satul natal să-și ia rămas bun de la părinții de suflet, Alecu și Ilinca Surdu, care l-au crescut de pe când avea 10 ani.

Astfel, în vara anului 1933, într-o zi de Duminică, pe când tinerii din sat se adunau cu veselie la o nuntă, alesul Domnului, Ilie, se închina cu lacrimi în biserica din Crăiniceni, cerând Maicii Domnului ajutor în

calea pe care a purces. Apoi a sărutat crucile părinților din cimitir și, luându-și rămas bun de la ai săi, a plecat spre a se logodi cu Domnul Iisus Hristos, în obștea mănăstirii Neamț.

Vărul său, Ioan Surdu, și colegul său, Ilie Ștefan Călinescu povestesc:

– În ziua în care Ilie a venit să-și ia rămas bun de la părinții săi adoptivi, era Duminică și era nuntă mare în casa familiei Burlui, de răsunat tot satul Crăiniceni de sunetul fanfarei. Ilie Iacob însă mergea pe marginea drumului și când vedea vreun consătean, întorcea capul într-o parte și se uita în pământ.

Care să fie, oare, pricina pentru care avea o asemenea purtare?

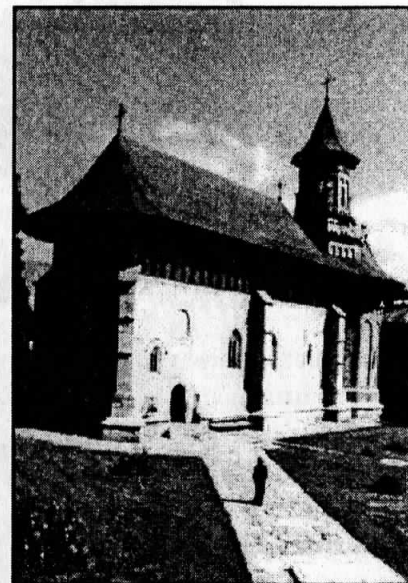
Cu adevărat, inima lui nu voia să mai primească vreo bucurie trecătoare, care să-l despartă chiar și puțină vreme de dragostea și râvna pentru Mirele Ceresc.

Mergând pe jos mai bine de 150 de kilometri, a ajuns în Suceava și s-a închinat la Moaștele Sfântului Ioan cel Nou, cerându-i mijlocirile. Apoi a purces mai departe, spre marea lavră a Neamțului.

Și, la abia douăzeci de ani împliniți, în 1933, tânărul Ilie este primit în obștea vechii mănăstiri Neamț, la slăvitul Praznic al Adormirii Prea Sfintei Maici a lui Dumnezeu, Cea care i-a fost Mângâietoare și Ocrotitoare în toată vremea vieții lui.

Iată ce ne spune părintele Clădie Derebeanu, care pe atunci era frate în mănăstirea Neamțului:

– Eram în fața mănăstirii când a apărut un tânăr uscățiv și blând, cu fața senină și cu ochi albaștri, adevărate lumini ale sufletului său. Îmbrăcat simplu, dându-și jos pălăria și ținându-și bagajul în mână, s-a închinat smerit în fața icoanei Înălțării Domnului din fața clopotniței de la intrarea

Biserica mănăstirii Neamț